

Svýkrikom bolesti sa Eros strhol zo spánku. Vyskočil z lôžka, smutne sa obzrel na ohúrenú Psyché, rozprestrel žiarivé krídla a stratil sa v tme.

Zároveň s bohom Erosom sa stratil aj palác, aj záhrady, aj celé prívetivé údolie. Psyché sa ocitla sama v pustých skalách.

Trikrát muselo vyjsť a znova zapadnúť slnko, kým sa nešťastná Psyché spamätala.

V hlave jej neustále vírili výčitky: „Riadila som sa zlou radou a zničila som svoje šťastie! Sám božský Eros si ma vybral za manželku a ja som ho zradila!“

Utrápená zišla z hôr do rodného mesta, no nenašla tam už nikoho blízkeho. Jej rodičia od žiaľu umreli. A tak sa vybrala do susedného kráľovstva za najstaršou sestrou.

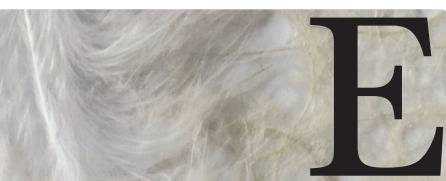
Hneď na prahu sa s plačom žalovala: „Mojím manželom bol samotný Eros a kvôli tebe ma opustil!“

Najstaršej sestre sa podarilo vyroniť zopár slz, no falošný súcit ešte viac jatril bolesť a Psyché od nej ihneď odišla.

„Eros opustil Psyché kvôli mne!“ samolúbo si lichotila najstaršia sestra. Bez meškania si obliekla najkrajšie šaty a vybrala sa na známy skalný štít. Zmyslela si, že ona bude pre boha Erosa najlepšou manželkou, a s týmto presvedčením sa vrhla do priepasti. Lenže nebol tam už západný vánok Zefyros, ktorý by ju zniesol nadol. Závistlivá sestra sa zabila.

Keď si prostredná sestra vypočula, ako Psyché prišla o božského manžela, tiež predstierala ľútosť. No len čo Psyché odišla, začala sa česať a parádiť.

„Kvôli mne teda Eros opustil Psyché!“ navrávala si cestou na skalnatú horu. „Prostoduchá Psyché veru nebola súcou ženou pre boha Erosa, to ja mu budem lepšou manželkou!“ Keď vystúpila na samý vrch, rozpriahla ruky a vykročila do prázdna. Ani ju však nijaký vietor nezniesol nadol. Spadla ako kameň do hĺbky a zahynula.

Eros s popáleným plecom a rozboľaveným srdcom zaletel do zlatého príbytku svojej matky Afrodity. Chtiac-nechtiac musel vyjaviť všetko, čo sa stalo. Bohyňa Afrodita uložila syna na mäkké lôžko a ošetrila mu ranu, ale nevedela skrotiť svoj prudký hnev.

„Neuposlúchol si môj príkaz. Mal si tú trúfalú pozemšťanku potrestať a namiesto toho si si ju vzal za ženu,“ soptila. „Vidíš, ty si zradil mňa a Psyché zradila teba. Teraz bude pykať aj za svoju vierolomnosť!“

Na synovej tvári videla, že stále Psyché miluje. A tak predtým, než za sebou na závoru zavrela dvere, ešte riekla:

„A ty, Eros, nevyjdeš odtiaľto dovtedy, kým sa ti rana nezahojí a kým nezabudneš na tú naničhodnú ženu!“

Nešťastná Psyché putovala po svete a bez ustania hľadala svojho strateného manžela. Spanilú tvár mala ohorenú, nohy doráňané, šaty rozdriapané. Ešte viac ako trne a ostré kamene jej dušu sužovala túžba, viac ako horúce slnko jej srdce spaľovala láska. Túžba a láska jej však zároveň dávali silu pokračovať v ceste. Neúnavne kráčala a vypytovala sa ľudí v mestách, pastierov v horách, rybárov na brehu mora, či azda nevideli jej manžela Erosa.

„Žiaden smrteľník predsa nemôže uvidieť boha. Ani boha Erosa ešte nikto nevidel, hoci každého aspoň raz v živote zasiahol jeho čarovný šíp,“ odpovedali jej ľudia. Bezcitným pritom v očiach iskril výsmech, láskavým zasa súcit. Všetci si mysleli, že úbohá dievčina z nešťastnej lásky prišla o rozum.

